

гария. Въ началото на възраждането първитѣ книжовни дѣйци Паисий, Софроний и пр., като нѣмаха прѣдъ себе си литературна традиция съ установенъ книжовенъ езикъ и понеже бѣха възпитани въ черковния езикъ, който и считаха за свещенъ, почнаха да пишатъ на него, обаче все пакъ говоримиятъ езикъ упражняваше върху тѣхъ извѣстно влияние. Подъ влиянието слѣд. на черковно-славянския и говоримия езикъ, тия писатели удариха въ своя книжовенъ езикъ по една срѣдняя посока и по тоя начинъ пишеха на езикъ, който не бѣ нито чистъ черковенъ, нито чистъ новобългарски, а смѣсенъ и отъ двата, и затова бѣ нареченъ *славенобългарски*. Въ първитѣ врѣмена на възраждането тоя езикъ можеше да задоволява, но по-послѣ той започна съ своитѣ падежи, липса на прѣдлози, липса на членъ и пр., да се вижда като архаиченъ езикъ спрѣмо говоримия. Затова появиха се писатели, които поискаха да поставятъ тоя послѣдния за книжовенъ езикъ. Единъ отъ най-ревностнитѣ отъ тѣхъ прѣзъ първата фаза на въпроса бѣ Априловъ. Всички ония, които считаха черковния езикъ изобщо за свещенъ и че той трѣбва да легне въ основата на книжовния ни езикъ, съставляваха противното течение, което при това намираще подкрѣпа и упора въ авторитета на Венелина и нѣкои руски учени. Априловъ трѣбваше да се бори и срѣщу тия руси и срѣщу самитѣ българи, подържници на словенобългарското течение. Като липсваше авторитетно мнѣние, което да избистри въпроса, всѣки писателъ пишеше, както намѣрѣше за добрѣ. Независимо отъ това единъ пише съ 42 букви, т. е. съ цѣлата църковно-славянска азбука, други съ 34 — съ руската азбука, трети изхвърлятъ и ѣ и пр. Това — относително правописа, относително външната страна на езика — съставляваше, по край въпроса за самия езикъ, тѣй сжщъ особна мжнотия и хаосъ въ писанеето въ новобългарскиятъ езикъ: едни се поведоха по Венелина и други.